wają w Słowach na *άω* i *όω* form ściągniętych, np. *τιμᾶ, μισθοῖ, τιμῶ, μισθοῦ*; w Słowach zaś na *έω*, równie jak w *Barytonach*, nie używają zakończeń *η, ου*, tylko *εαι, εο*, np. *τύπτ-εαι, ἐτύπτ-εο, φιλέ-εαι, ἐφιλέ-εο*. O wyrzutni samogłoski *ε* w zakończ. *εο* powiedzieliśmy wyżéj pod *B*, 3.

3. Słowa na *άω* stósują się do ogólnych prawideł kontrakcyi; w formach jednak nieściągniętych przechodzi *α* w *ε*, np. *ὁρέω, ὁρέομεν* zam. *ὁράω*; *χρέεται, χρέονται* zam. *χράεται* itd.

4. W formach nieściągniętych przedłuża się często *αο* na *εω* (§. 8, 2.), np. *χρέωνται, ἐκτέωντο, ὁρέωντες, πειρεώμενος* zam. *χράονται, χρῶνται* itd.

5. Ponieważ Iończycy zamieniają *α* na *ε*, np. *ὁράω* = *ὁρέω*; więc też ściągają niekiedy *αω* i *άου* w *ευ*, podobnie jak *εο* i *εου* w Słowach na *έω* (§. 10, 6.), np. *εἰρώτευν* zam. *εἰρώταυν, γελεῦσα* zam. *γελάουσα, ἀγαπεῦντες* zam. *ἀγαπάοντες*. Tak też w dial. dor. np. *γελεῦντι* zam. *γελάουσι*. Ściąganie to w *ευ* zam. *ου* przeszło nawet do Słów na *όω*, np. *δικαιεῦσι* zam. (*δικαιόουσι*) *δικαιοῦσι, δικαιεῦν* od *δικαιόω, ἐδικαίεον, στεφανεῦνται* od *στεφανόω*.

6. Rozciąganie epickie w Słowach na *άω* rzadkie jest u prozaików iońskich, np. *κομόωσι, ἠγορόωντο*, Herod.

III. Doryjski dialekt.

1. Przeciw zwyczajowi doryjskiemu ściąga się *αε* i *αει* w *η*, i to zawsze bez *ι subscr.*, np. *τιμῆτε* zam. *τιμάετε* = *τιμᾶτε, ὁρῆν* zam. *ὁρᾶν, ἐτίμη*.

2. *Infin.* Słów na *άω* i *όω* kończy się także na *αις* (równie jak na *ῆν*) i na *υις*, np. *γέλαις* zam. *γελᾶν, ὕψοις* zam. *ὑψοῦν*. *Infin.* Słów na *έω* ma dwojaką formę, albo skróconą na *εν* zam. *εῖν*, np. *ποιέν* zam. *ποιεῖν*, albo na *ῆν* (powst. z *έην*), na wzór Słów na *άω*, np. *φιλῆν* zam. *φιλέειν* = *φιλεῖν*.

3. Eolskie raczéj niż doryjskie jest ściąganie: *αο, αου* i *αω* w *ᾱ* (§. 10, 7.), np. *πεινᾶμες* zam. *παινῶμεν* (*πεινάομεν*), *πεινᾶντι* zam. *πειν(ά-ου)ῶσι, γελᾶν* zam. *γελ(ά-ων)ῶν, φυσᾶντες* zam. *φυσ(ά-ο)ῶντες*.

Uwaga. Osobliwością dialektu dor., mianowicie nowszego, jest, że długie swoje *α* często nawet wprowadza we formy Słów na *έω*, np. *ἐπόνασα* zam. *ἐπόνησα* od *πονέω, ἐφίλασα* zam. *ἐφίλησα* od *φιλέω*.

II. Verba impura.

O Źródłosłowie Czystym i Nieczystym, i o Temacie.

§. 101.

1. Słowa Nieczyste, t. j. takie, których charakterem jest spółgłoska, zmieniają często Źródłosłów w formacyi Czasów. Zachodzi albowiem w Źródłosłowie:

a) albo wzmocnienie spółgłoskowe, np. *τύπ-τ-ω*, Źródłsł. *ΤΥΠ*; *κράζ-ω*, Źródłsł. *ΚΡΑΓ*; nawet niekiedy wtrącenie całéj zgłoski, np. *ἁμαρτ-άν-ω*, Źródłsł. *ʿΑΜΑΡΤ*;

b) albo wzmocnienie samogłoski Źródłosłowowéj, np. *φεύγ-ω*, Źrdłsł. *ΦΥΓ*; *λήθ-ω*, Źrdłsł. *ΛΙΘ*; *τήκ-ω*, Źrdłsł. *ΤΑΚ*;